

ANTI-MAGYAR

ÍRTA

LANSTJÁK ANDRÁS.

PESTEN,

NYOMATOTT TRATTNER-KÁROLYNÁL

URI UTSZA 453.

1848

Valamint a' haza gyermekeit különféle jogokkal ruházza fel, úgy ezek is koszorúzzák hazájukat tiszta szeretettel. Nehogy pedig háládatlan maradjak hazám iránt, e' csekély iratommal fölakarom fedezni azon veszélyt melyben jelenleg forog. Még febr. 17ki „Hírlapban” olvastam, bizonyos lipótszentmiklósi lelkésznek a' magyar nemzet elleni mérges kifakadásait, mellyek ekképen hangzanak:

„Már a' múlt évben figyelmeztettük olvasóinkat a' „Tatrin” című tót társulat' nemzetiségellenes működésére. E' társulat az idén évkönyvet is adott ki „Dobruo slovo Slovákom sücim na slovo” cím alatt. E' munkából — megjelent Lőcsén, Wertmüller' nyomdájában 1847 — megítélhetjük a társulat szellemét. Ugyanis abban a' társulat elnöke, valami Hodza — vagy Bodza Mihály nevű lutheránus pap illyeseket ír: 16 lap: „És ha valaki azt kérdi, miért engedi magát a' tót olly nehezen felébreszteni a' nemzeti élet világosságára? — megmondjuk az igazat, hogy titeket magyarokat utál és szégyel. És miért? — azért mert rossz, gögös, önző, istentelen, irigy, erőszakoskodó, uralkodásra vágó és kegyetlen emberek vagytok.” — A' 11-12. lapon a' magyar faj' terméketlenségét 's a' tótok szaporaságát említvén, így szól: „az öszvér nem szaporodik, 's a' meddőség az embernél testi és lelki tehetetlenség jele. Amerikában az indfaj nem szaporodik. A' melly nemzet nem szaporodik, azon nincsen áldás”... 36ik lap: „Azt mondják, azért kell magyarokká lennünk, mert a' magyar törvények és intézmények jogát és szabadságát élvezzük. Sőt épen azért

nem, illy módon a' magyaroknak kellene tótokká lenniök"... A' 45. lapon a' horvátrol írja, hogy az jobban a' magyar korona mellett van, mint a' magyar; nélküle a' magyar alkotmány egy nagy semmi." Mindenütt izgatás, gúny a' t i s z t á t a l a n , e r k ö l c s t e l e n , v a l l á s t a l a n ' s t b . m a g y a r o k e l l e n . - A' 40ik lapon dicsekedve emlegetvén az 1842-ki bécsi tót küldöttség sikeres eljárását, így kiált fel pálinkás lelkesedéssel: „mi kell nekünk tótoknak több? – merészkedjék valaki a' mi elleneink közül reánk törni, azt mondjuk neki: „c z o k i k u t y a.” – De most legyen elég ennyi mutatványul; az olvasó tudni fogja, mit ítéljen illy társulatról, mellynek firmája alatt protestáns és katholicus papok közremunkálásával, hasonló dolgok jelennek meg. E' társulat jövő évben Zsolnán akar gyűlést tartani Trencsénmegyében.”

De a' mint e' könyv címéből kitetszik, e' könyvecske minden tótnak ajánlatott a ki csak „képes jó szóra.” azért is átfutottam Hodzsa iratát, mert ki nem kapkodnék jó szó után 's melly tót nem képes jó szóra? – de semmi jó szót benne nem találtam, hanem igen sok bujtogatást a' oaagyar nemzet, hazánk és alkotmányunk ellen: melly ezer esztendőök letojta után, más nemzetek előtt becsületet, belsejében szeretetet tudott magának kivíni. Ugyan is e' hon különféle nyelvű lakosai, századok óta egy nemzetet képeztek, mire hazánk külső, vagy is földi alkotása, 's népei szenvedése és változása vezette őket. Országunknak Po-j zsonytól fogva Moldváig Kárpát, Soprontól Száva folyamig az Alpok szolgáltak védfalui az orosz anarchia , a' lengyel „niepozwalam,” a' német feudalismus, és az olasz hierarchia, ellen. Hegyeink fogyatkozásait rónáink, rónáinkéit pedig hegyeink pótolják ki; ezek menedékhelyek háborús, amazok pedig szűk időben. A' kárpát lakói Dunához vonulnak hogy arany búzáját termékeikkel, arany ezüst réz vas 's épület fával cseréljék. Szakaszd el honunk térségét a' fölemelt hegyektől és Magyarország többé nem létezik. De lássuk már népeink változásait 's történeteit. Már akkor, midőn Magyar

testvéreink legelsőbben e' közös magyarhonunkba beléptek, a' beregi 's munkácsi tótok a' bolgár iga alól szabadítóikat éghoz fölemelt karjaikkal fogadták 's magokat hozzájuk kapcsolták. Magát Zalánt, a' déli-szlávok fejedelmét ajándékokkal 's kérelmeikkel előbb arra akarták bírni, hogy nekik elegendő földet adna törvényesen, a' mit ennek teljesíteni szent kötelessége lett volna: mert nem az emberek vannak a' földekért, hanem a' földek az emberekért. Árpád, megakarván tulajdon fejedelemségét erősíteni, M a r ó t h Szláv fejedelemnek kányát tulajdon fiának nejlül vette. Magok a' nagymorvai tótok , a' német hatalomnak ellenállani képtelenek lévén, a' magyarokkal egybeforrva az egész nyugotot megsreszkedtettek, a' mint ez az akkori német püspököknek a' pápához küldött panaszaikból világos, mert: „A' Szlávok azon vétket, melyről minket vádolnak, néhány esztendőök előtt magok követték el. Ők nem csekély számú magyarokat fogadtak el; álkeresztény fejöket magyar szokás szerint kopasztíjják 's keresztényeink ellen küldik; öök segedelmet adtak nekik; sokakat vittek fogságba, sokakat meggyilkoltak, sokakat szomjúsággal 's éhséggel tömlöczben ölték meg, nemes férjfiakat, 's tisztelt asszonyságokat rabszolgaságba hurczoltak; szentegyházaikat felgyújtották, úgy hogy az egész Panoniában, a' mi legnagyobb kerületünkbe egy templom sem maradt. Midőn pedig halottunk a' magyar olaszországi betörésről, ugyan azon szlávok kai békét akartunk kötni, megígérvén nekiek az élő Istenre, hogy minden gonosz tetteiket elfeledjük, és mindent a' mit nálunk az ő vagyonaikból megtalálnak visszaadjuk, hogy csak benünket biztosítsanak 's olly hosszú időt adjanak, míg a' lombardiai tartományból vissza térünk 's a' keresztény foglyokat kiszabadítjuk; de ezt sem nyerhettük meg; – és annyi tömérdek gonosz tetteikért, vannak még is jutalmaik, és öök hamis vádlök 's mindig a' kereszténység üldözői voltak.” – Kihagyom szent István királyunkat és minden Árpád vérből származott királyinkat, kihagyom a' Hunyadiakat, Józsefet 's a' legújabb időben kivívtó alkotmányunkat, a'

mi mind olly élő 's tetleges szavakkal festi a' magyar nemzet érdemeit 's dicsőségét; lássuk mostan a' tót nemzetnek a' magyar nemzet 's honunk iránti érdemeit 's dicsőségét. Már az első magyar király idejében a' fölvidéki, de leginkább a' nagy és kishonti tótok, Hont vezérjük alatt a' pogány Kupa ellen dicsőségesen harcoltak, miről történetíróink 's a' tót nép dalok minket tudósítanak. Mai napiglan él a' mi tót nemzetünkben következő ének. „Állott csata, állott, István király alatt, olyan már többé nem lesz míg e' világ világ lesz. Magyarorszában csata állott, a tót suhanczok verték a' pogányokat. Állott csata Esztergom fölött, vörös vér folyt le a' fél Gapan vizén közel Dunához, mert az átkos pogányokat keresztények vagdalják.” – A' magyarok szétszórt patriarchális viszonyokban a' tótokat a' magyar nemzettel egybe olvaszták, kivívtak Európában önállóságot; és a' tótok nyelvüket, házi erényeiket, a' megelégedést 's a' földmívelést a' magyaroknak kölcsönözték. Benedek, liptai gróf, az ő embereivel az olasz háborút dicsőségesen végezte be 's magát Robertet az ellenség kezéből vitézül kiszabadította. Olvassuk a' magyarhoni diplomatiában, miképen sanyargattak a' tót megyék a' szerencsétlen mohácsi ütközet után, egész honunk vissza foglalásig föláldozván vagyonukat 's életüket. Örömmel fizettek nem csak a' fölemelt, hanem a' rendkívüli adót is, a haza szent javaért áldozlak fel fiaikat 's véreiket, a' mint ezt az ország oklevelei bizonyítják. Magok a' magyar térségen, Báthory, Bethlen, Rákóczy alatt egybegyűlt fergetegeket Kárpát sziklai húzták magokhoz, 's kivívták hajdan a' magyar szabadságot. – Hazánk tehát egy 's nemzetünk egy 's azt két vagy több részre szakasztani nem lehet 's nem szabad. Ezért tehát hazánk különféle gyermekeivel, de főképp magyar testvéreinkkel Hodzsánál megjelen 's őt illy módon szólítja meg: „Fiam! fölneveltelek, szép jogokkal ruJ háztalak föl, kenyeret adtam, fölneveltelek 's megajándékoztalak hivattal; te pedig ellenem harczolsz, életemet kockáztatod. Kicsapongó 's veszekedő gyermekem, testve-

reidet szántszándékkal gyilkolod 's anyádnak más anyák gyermekeit parancsolod ápolni, ámbár én szültem magamnak gyermekeket 's anyai szeretetemenél fogva fölneveltem és ápoltam őket, mert minden parancsolatomat elfogadták, életemért drága vérüket ontották; te pedig testvéreidnek – gyermekeimnek élő sírt ásni kényszerítesz, még pedig tulajdon kezeimmel hogy tegyem; önkényt, visszavonást, gyűlölséget hintesz házamban, úgy hogy már az én tulajdon gyermekeim sem ismernek; midőn te lábaimat bilincsekbe szorítád 's gyilkos késedet életemre kirántottad 's szívemre czéloztál 's keblemet átszúrtad 's melly bünt nem követtél el ellenem? Te fölnevelt kígyó anyai keblemen, te engem és gyermekeimet tulajdon házfedelem alól kihajtottál. Szívemen egykor hordoztalak, de most takarodj, takarodj házamból; takarodj, takarodj szemem elől, takarodj, takarodj körömből örökre!” –

I

Nem hinnétek nagylelkű hontársim, hogyha az ő „slovo” című könyve be nem bizonyítaná, mikép rontotta el e' lelkész a' tót népnek lelkét, összezavarta eszét, megmérgezte szívét, mert mit szóltok arra, ha ő: see egyes magyarban, sem egész magyar nemzetben, – sem németben, sem egész német nemzetben embert, nemzetet' keresztényt nem ismer; csupán tótban. Így szól a, 12. lapon: „Ha a' tót összeszedi magát, van neki magyar 's német tulajdona, olly mértékben a' millyenben sem ennek, sem amannak nincs, 's ez mi? nem egyéb mint tiszta emberiség, melly a' természeti embert fölülhaladja 's tökéletes önálló emberré nevedik.” – Tehát magyar 's német tökéletes önálló emberré nem nevedik? De a' ki nem tökéletes önálló' ember, az még nem a' maga embere, hanem más embernek embere, és itt is nem tulajdon akaratától, hanem más kényétől függ 's vele úgy bánnak mint valamelly dologgal, azaz: illy ember nem ember, hanem dolog. Ezt a' német 's magyar

nemzetnek tökéletlenségét Hodzsa így is magyarázza: „csak nyers ‘s államban nem egyesült nemzetnek nincsen szava szolgálatra, de nincsen szabadságra sem, mert e’ magyar szavak: szabad és szolgáló tót szavak.” De itt egy pap igazolja az igazi papot, Krisztus urunkat a’ ki »mondja: „nincsen többé se szabad, se szolgáló,” ‘s akarna már tökéletes emberből, tökéletlen embert képezni ‘s patriarchális viszonyokba ötet beszorítani; mert magyar mint ember, nem akar uralkodni, de éppen azért nem akar szolgálni is: hanem mint önálló ember más emberekkel felebaráti szeretetben élni; és éppen ezért ha nincs is szava szolgálásra és az ellenkező fogalomra a’ szabadságra, van szava ‘alkotmányra,” van szava „testvériségre és szerétre.” – De mit teszen még hontársim az a’ szó „tiszta emberiség?” ez mást nem teszen, mint a’ belső embernek külsőképpen a’ kimutatását t. i. azon tulajdonságát melly őt emberré teszi és az embernek emberbeni elismerését bizonyítja. Olly ember a’ ki az emberiség közös fogalmában emberiséget nem ismer, az embert sem ismer, illy embernek más tulajdonai sem lehetnek, mert az emberiség minden más jó tulajdonoknak kútfeje: azért emberiség az ember lényegét teszi ‘s ez csupán egy lehet. És így tehát Hodzsa urnák e’ tiszta, vagy is pusztá emberiség képviselőjének, magyar ‘s német – nem ember. Ezt újonan úgy is fejtegeti: „Tudjátok-e, mikor mondja a’ magyar: ember vagy? kutassátok. Midőn egyik a’ másikat jól megveri, jól összevesz, birkózásban földre teríti, két iczét egy húzómban kiűszik ‘stb.” – Ő hiszi hogy e’ napokban „német és a’ magyar megszűnt hinni ‘s tudni hogy ő is ember;” ő hiszi „hogy csak tót isteni képre teremtett, magyar ‘s német pedig megfosztatott.” – – De mit alapít még e’ magyar és német emberiségének tagadására I? azt, hogy emezt ‘s amazt is minden nemzetiségétől megfosztja. „Mi a nemzetiség? kérdi ő, – ez éppen annyi, mint mi, kor azt mondjuk egy derék emberről, ez emberséges ember; úgy minden nemzet, nemzet ugyan, de nem nemzeti

nemzet.” A’ magyarnak tehát kinek nincsen emberisége, nincs is nemzetisége ‘s miért? mert csupán az a’ ki emberséges ember, nemzet is. – De nem csak emberiséget ‘s nemzetiséget tagad el a’ magyartól ‘s némettől, hanem maga a’ kereszténységet is; mert szerinte csak „keresztény-ember lehet egyedül nemzet;” a’ magyarnak ‘s németnek pedig nemzetisége nincsen, nincs is kereszténysége. Hodzsánál már minden tót „született lelkész (theolog).” – Már pedig hogy ha valaki magyarnak ‘s németnek emberi lényegét az emberiséget a’ nemzeteknek belső vonzódását a’ nemzetiséget, a’ keresztényeknek a’ kik egy élő Istenben hisznek ‘s megkereszteltették magokat kereszténységét eltagadja: valljon nem szent kötelességé az illy embert kórházba csukatni; és minthogy Hodzsa Miloszlav magyar ‘s német testvéreinknek lelköket ‘s hitöket ‘s önállóságukat, a’ hazának gyermekei iránti szeretetét megfertöztette és megpiszkolta, kérdöre illy gonosz ‘s álnok ember nem vonatható-e? mert ha valaki emberi léteére nem ember ‘s nem képes nemzetiségre ‘s műveltségre, ha valaki bár keresztény, még sem keresztény: van-e illy ember iránt kötelesség, és van-e illy haza iránt melly illy ábrándokat ápol? – De halgassuk ki egészen.

II.

Hazánk egységbe állhat, mert ő testületet képez, mellynek részei ha elpártolnak, magok magokat megsemmisítésnek; már pedig lipczi lelkész, ez egészséges szerkezetet megrontja, midőn a’ tót nemzetet elkülönözi a’ magyartól és a’ magyar nemzetet a’ tóttól. A’ 29. lapon beszél, mintha József császár csak magyaroknak parancsolta volna hogy legyenek németek, és csak ezektől elvette volna a’ constitutiót, de nem a’ tótoktól ‘s tót vármegyektől és nem parancsolt volna hogy ezek is legyenek németek mintha gróf Batthyányi Lajos akkori vasvármegyei főispán a’ magyar részről nem úgy, mint Forgách nyitra megyei főispán a’ tótok részéről lettek volna megfosztva

hivatalaiktól, holott sem amaz, sem ez a' császár egyoldalú constitutio elleni parancsolatit elfogadni nem tartozott. A' tót nem nemzet, a' mint a tót nemzetünk maga mutatja, bele olvadt a' magyar nemzetiségben 's ez által „megbüntette – úgy mond Hodzsa – Isten a' tótokat, mert rajok küldte a' magyarokat, általok a' tót nemzet mint egy megsebesített, összevagdalt és bepíszkolt bőr lett.” Mint-hogy pedig így elválaszt egy népet a' másiktól, ebből más nem következik, mint ama vétkes 's törvénytelen állítás hogy: „tótnek nincsenek királyai, vezérei, urai, iskolái, akademia, 's hogy a' tótok közt, még tót nemzet sincsen. Állítja 20. lapon „hogy csak magyaroknak 's németeknek királyai vannak, a tótoknak pedig nincsenek;” pedig minden tót tudja hogy az ő királya Bécsben lakik; hisz maga a' tót nemzet az ő küldöttjei, úgymint: nyitra, turócz, trencsin, zólyom, árva, liptó, szepes, sáros, gömör, zemplén, 'stb. vármegyék által megkoronáztatta a' mi V. Ferdinánd királyunkat Pozsonban; fölvidéki tótok valának, kik az osztrai fejedelmeknek trónusát megerősítették 's harczoltak Zápolya ellen, azon oknál, mert a' habsburgi háztól legtöbbet várhattak a' haza szabadulására. Hát ki meri azt az ország és király színe előtt mondani hogy ő nem ismeri a' királyt? Hodzsa Mihál Miloszlav, ki is ígéri hogy valami más alkotmányt 's hatalmat a' tótoknak 's az egész szláv nemzetnek kivíni tog „liptóvármegye által;” mert a' tótság „különös és világi tényező az európai népben, midőn magyar nemzetünk 's életünk csak házi, mellékes és csekély, mert „eddig a' római és német nemzet uralkodott, most belép egy harmadik, melly a' két első nemzet mellett legfőbb és legnagyobb Európában.” És ez. az új hatalom nem valami ártatlan költői álm, hanem political 's világi erő is, mert e' hatalom „az isteni ajándék 's a' tótnak ezt az ajándékot minden erőszakossággal (úsili) kell meg érdemlenni,” a' ki pedig nemcsak e' hatalmat, hanem az időt sem ismeri a' vagy ismerni nem akarja „arra még az Isten szent lelke nem szált 's föl nem

világosodott, mert itt vagyon az ideje a' Pánszláv kötelességnek." – De illy féle bujtogató legfelsőbb hatalmunkat fenyegeti, mert ha most el nem ismer Hodzsa királyi fölséget, 's mondja hogy a' tótnak nincsen királya; mi lesz hogy ha a' tót magamagának királyt fog keresni; mi lesz e' magyar-tót nemzetből mint a' többi szláv nemzeteknek közbenjáróból, hogy ha ez „egyedül maga született pánszláv, európai uralkodásra föllépj 's a' Duna Tatra 's Alpok közötti földet e' hajdani néptelen, mocsáros, hegyes és szűk Pannoniát, mint az egész szláv nemzetnek, Hodzsa új történelme szerinti fészket 's gyökerét fölkeveri 's annak hajdani jogát „erőszakoskodással” kivívni szándékozik. De Magyarország' királyja 's a' magyarok Istene, a' ki mind a' két nemzetet mai napiglan a' bulgár, mongol, s török járom alól felszabadította, el nem hagyja országunkat 's királyunkat \$ mert magyarhonunkban illy Hodzsaféle tótpánszláv uralkodás magokra a' tótokra, de főképen liptó 's túrocz megyékre, mellyek Hodzsa szerint a' nagy munka véghez vitelére választottak ki veszélyes; mert az ő földeiket, az aranyat ezüstöt rezes vasat a' szabadsággal együtt veszítenék, – a' Dunától, országunktól 's a' művelt nyugoti Európától elszigeteltemének 's világszerte szétszórtatnának, mint ez a' szegény lengyelekkel történt. És pedig a' tótoknak a' zsidó-féle szétszórás még keményebb lesz, mert ők nem mint a' lengyelek vétek nélkül, hanem önmagok hibájok által esendnek rabigába. De igaz Liptó 's Turóczmegye illy tátrai elrejtett political pánszlávizmusról mitsem tudnak és minden lótt a' mint ezt maga Hodzsa vallja, az árulást „bűnnek” találja, csak maga Hodzsa erénynek. De e' „minden tótnak igazsága,” e' személyesíté tót nemzet Hodzsa Miloszlav, maga magát akarja szóval 's tettel királlyá koronáztatni: szóval, minthogy irkál: „nincsen királyunk;” tettel, mert papi léte politikai dolgokba avatkozik 's tiltott politikai társulatnak elnöke Krisztus urnak parancsolata ellen a' ki az mondja „hogy az ő országa nem földi,” – a' melly társulat fönséges urunk parancsolataival dacol 's azt kineveli; mert nemcsak az tiltott társulat ne-

vében könyveket ád ki', hanem múlt esztendőben Nyitra vármegyében gyűlést is tartott 's a' tót újságban új időt is kitűzött összejövetelre' – „A tót nemzetnek, folytatja ő, nincsenek urai, nincsenek vezérei.” A' tót nemzetnek egyházi 's világi vezérei vannak; vannak t.i. bírái, esküttjei, szolgabírái, ispánjai, felsőbírái, országgyűlései 's ministerjei, – vannak papjai különféle rendűek 's hitűek, mind ezeket a' nemzet maga választotta 's rendelte és elismeri és tiszteli őket. Hát kicsoda nem ismeri a' maga tulajdon vezéreit 's urait? az a' ki a' mi nemzetünk egyik gyülekezetének lelki pásztora Hodzsa Miloszlav, a' ki a' tót nemzetnek maga akar lelki és testi urává és vezérévé lenni; a' ki a' püspökeinknek 's lelki vezéreinknek azt mondja hogy „esztelenek” (92); a' ki a' mi vezéreink felől azt hazudja hogy elhagylak a' mi nemzetünket , 's a' ki bűnnek találja, hogy „a' tótok azt hiszik, hogy urak nélkül a' kik, az ő nemzeti-ségüket elhagyták , már sehol sincs e' világon dicsőség és hatalom.⁴ És épen azért ti érsekek, főpüspökök, apátok, papok; ti ministerek 's minden hatalmak reszkesettek, mert ha ti elhagytátok a' tótokat: ők magoknak új vezéreket választanak a' kik őket legeljék 's bírálják. – „Tótoknak nincsenek egyetemei, iskolái.” Vagyon Magyarországnak egyeteme a' melly Pesten mint központban létezik, az előtt pedig N. Szombatban, tehát tótok közt vala. Nem tanul-e épen úgy a' tót születésű deákság mint a' magyar, nem oklatnak-e úgy tót mint magyar tanárok pesti egyetemen 's honunk iskoláinkban, ki rekesztette ki valaha a' tótót a' pesti egyetemi termekből 's magyarhoni iskoláinkból; mikor építettek e' hon lakosai tulajdon egyetemet 's akadémiát a' mellyben nem vett volna részt az egész nemzet? hát mi kifogása van e' háládatlan embernek iskolák 's tanárok ellen? Próbáljon ha lehet és ha szabad építeni új egyetemeket, akadémiákat, papnöveldéket e' maga önkényétől kinevezett új cultus ministere; de hogy pénz e' legelső tényező Hodzsánál nem lelhető, azt tudjuk: hogy pedig nem szabad, az világos; mert mit csinálna a' sok akadémiákkal, papnöveldéekkel, lyceumok-

kai, gymnasiumokkal a' mellyek fölvidéken magok a' tótok közt főállanak, 's mellyek olly sok derék embert neveltek 's hon 's vallás szeretetet oltottak a' tót szívbe? tán ezeknek is kötelességek a' tótok és honunk ellen Hodzsával harczolni? De rősz 's gyáva cultus-minister é' lelkész hon-társim, van neki majd leggazdagabb egyháza ő tizenöt helységeknek lelki pásztora 's ezen 15 helyeken alig találandsz 3 jól elrendelt iskolát, pedig ő maga az ő jövedelmeiből minden ötödik «esztendőben egy iskolát alapíthatna. – De Hodzsának utójára „nincsen tót népe,” pedig a' tót nép fenáll 's ezt ismeri a' haza is. Hát miért nincsen Hodzsának népe? mert „úr, pap, polgár, földművelő” (29) nem ismer magyarhoni tótban egy legfőbb „tényezőt” 's közbenjárót a' többi szláv nemzetek közt, azaz: nem úgy taréja, hogy a' tótság legelsőbben magyarországot, aztán pedig ausztriát és mi több „az egész világot” hódítsa meg; nem ismeri el hogy a' „magyarhoni tót született pánszláv, lakjék ó nem egy, hanem tíz honban, tíz törvény, hatalom 's jogok alatt 's hogy más nem lesz, hogy ha m e g ö l i k i s ő t?

III.

Magyarhonban lakunk 's magyar törvény által oltalmaztatunk, azért gondolom, kell magyarokká lennünk. Hodzsa ellenkezően tanít: épen azért nem kell magyarokká leanünk, mivel Magyarország lakosai vagyunk, mert a' tót „elrejtett pánszláv, a' minőt csak Magyarországbán lelünk;” mert épen azok a' törvények a' régi pánszláv törvények” és így központosítani akarnak a' mi szláv nemzeteinket. Mi ezekből jobbárviviláglik:

1. Hogy Magyarországbán lakunk, és azért kell magyarokká lennünk, ezt Hodzsa alaptalannak találja, mertő neki: „egy ember több mint a' haza.” Hogyha nem tudnánk mit ért Hodzsa, „ember” alatt, a' mellyet ő a' haza fölibe emel, mondanók hogy csak tudatlan vagy megrontott ember emel egy embert honja fölé; de tudjuk mi ki és mi neki az „ember, „és ki lehet neki egye-

dül embere s nemzete. így tehát midőn véli, hogy egy tót 's a' tót nemzet több mint egész honunk minden gyermekeivel 's népeivel: ötlet csak annyira érdeklő honunk, a' mennyire ez az ő elfogult képzeleteinek szolgál. Minthogy pedig hazánk minden gyermekét szereti, és épen azért gyermekei is egyiránt szeretik a' hazát; hazánk az ő ábrándos emberét 's nemzetét üldözi, de azért hazánkat 's gyermekeit is öli ő: mert neki haza s Magyarhonunk nem többé egy élő haza, egy alkotmányban egyesült nemzet, hanem valami elhalt név, a' mellyel lehet bánni a' mint' mindenki akar. De így tapasztalandja a' mit némelly házi birtokos tapasztal, hogy midőn felebarátitól többel kölcsön vett mint mennyit bírt, vagy is tulajdonképen őket kirablotta, hogy nem csak tulajdon házát elveszíti, hanem elromlott lelkiismerete miatt tömlöczbe záratandik's hójába beszél az igazságnak 's bírának majd e' képen, Hodzsa féleképen: „az ember több mint a' háza, az ő házát árverésre bocsátani nem szabad; az ember több mint a' tömlöcz, rossz embert becsukatni nem szabad.”

2. „Magyar törvény véd minket, azért kell magyarokká lennünk.” Ezt az igazságot ekkép buktatja: „a' törvények emberekért, nem pedig az emberek törvényekért.” A' mint e' tárgy fejtegetéséből kitetszik, Hodzsa nemzetünket két részre szakasztja: magyarokra 's tótokra. Neki csupán a' magyarhoz törvényeket a' mellyeket elfogadni a' tót, bár nélküle hozattak köteles; de mint hogy nélküle hozatnak, más embert a' törvények nem köteleznek, hanem ha csupán a' magyart. De nem hozatnak törvényeink tót nemzet képviselői nélkül, azért is kötelezik ezek a' tót nemzetet is. De ha törvényeink kiterjesztetnek minden hon lakosainkra 's egész magyar nemzetünkre, 's ha ezek nincsenek törvényekért, tehát törvénytelenségért vágynak itt? De ebből mi következik hontársim? az hogy a' mi nemzetünk még nem nemzet, hanem valami rabló 's orozó haramia féle fészek; valami zagyvalék, buta és essze veszett. Mert ha valami nemzet a' törvényeket közös akarattal jóvá hagyja¹, és épen azon nemzet az ő akaratját 's hozott

törvényeit nem teljesíti: bír-e azon nemzet lelki erővel, nemzetiséggel 's ésszel? Minthogy pedig minden törvénynek utolsó czélja a' közös bátorság (salus publica); a' ki törvényekért nincsen, az rablásért 's gyilkolásért – és legyen az testi és legyen az lelki, mindegy – legyen itt e' hazában. Ez pedig már beteljesült a' tótokon, mert az elromlott tót szive illy bujtogató Hodzsa féle könyvek által, Trencsin, Nyitra vármegyékben bebizonyította, hogy a' törvények ugyan tótokért, hanem nem a' tótok a' törvényekért vágnak.

3. Magyarokká kell lennünk, mond a' haza, mert magyar kenyeret eszünk. Hodzsa is ígér, hogy ő 's az egész tót nemzet magyar lenne, ha a' magyarok a' tótoknak kenyeret adnának. De hogy a' magyar rónák a' tót nemzeteknek mindig gabona-, és szűk időkben pénztára is, azt tudjuk; hisz most is hány ezer forinttal adós a' fölvidéki tótság magyarhonunknak? – Ám de ne higyjétek hon-társim, hogy Hodzsa, bár magyar kenyeret eszik 's magyar pénzt költ, már is magyar; mert ő inkább éhen hal 's mezítelenül jární fog, mintsem magyar hazánkat elismerni, és benne pánszláv czárságot nem keresni; mert „ezt csak azok teszik, a' kik szájuk 's orruknál tovább nem látnak.

4. Hogy pedig a' legfőbb hatalom azt akarja, hogy a' tót, magyar lenne, azt jól akarja; hisz úgy is a' tót nem lehet más mint magyar. Származzon valaki nem tót, hanem angyali nemzetből, és születetett ő nem türóc, hanem liptó – Hodzsa ama pánszláv megyéjében – és itt is nem Szent-miklóson, hanem maga Kriván és Tatra csúcsán; de hogyha honunkban él, ő csak magyar 's más nem lehet' nem is lesz – csak magyar. Mert hogyha magyarhon minden nemzetei azt követelnék hogy mindegyik ön és különálló nemzet lenne, akkor minden bizonyly magyar koronánkban nem villogna egy és ugyan azon szeretetnek gyöngye, nem ragyogna egy és ugyan azon hűségnek gyémántja, hanem összetört zsidó s üveges kezekbe való apró gyémantocskák, 's gyöngyöcskék mint valami gyermekek és színészek 's

asszonyok fejkötőjükön. Mert illy módi korona, korona nem lenne, 's illy módi nemzetek magyar hazánkban nem lehetnek de annál kevesebbé minden szláv nemzeteknek egyesülése magyar honunkban. Tudja tehát királyunk 's hazánk mit parancsolt 's mit követelt; de hadd tudja azt is, hogy midőn Hodzsa a' király szent akarójával játszik 's hatalmát 's koronáját rabolja, ezt Krisztus urunkhoz annak tana ellenére viszi, mondván; „az osztrak hatalom theocrati hatalom.” Hodzsa a' kikergetett Metternich iskolának tanítványa, ki is egész nemzeteket merészelt mint kutyákat tisztelni szólván neniek: „czoki kutya.” Metternich pompáját bámulván 's királyunk dicsőségét irigyelvén, valami új, csak hogy gyermekes és ócska patriarchalis hatalmat fölépíteni akar 's ő maga valami Józsva 's Mózsés tót nemzetnek vezére 's királya lenni. Mert ő midőn Krisztus urunkat 's egyházunkat ő fõnségének mint Istennek alárendeli, csupán azon okból teszi azt, hogy nemzetünket 's urainkat a' király, a' királyt pedig nemzetünk 's az urak ellen felzúdítsa. Mert azt mondja; „hogy a' mi egyházunk az emberek szenvedélyeinek, 's az urak önkényének szolgája lesz.” Már pedig nemzetünk (embereink) 's uraink képviselője 's hatalma« ő fensége, így tehát egyházunk nem az emberek 's urak, hanem királyunk önkényének 's szenvedélyének szolgája lenne. De egyházunk 's Krisztus urunk, soha sem emberek 's urak 's királyok 's illy Hodzsa féle papok szenvedélyének 's önkényének martaléka nem lesz 's nem lehet, mert Krisztus urunkat semmi önkény nem győzi meg 's meg sem semmisíti. És így midőn királyunkat theocratiával koronázza 's midőn azt nemzetünk 's uraink ellen ingerli, ő a' harmadik ki, a' czivakodó k fölött uralkodni akar és földi és mennyei birodalmra szándékozik szert tenni.” – Hogyha tehát, királyunk azt akarja, hogy magyarokká legyünk; „nem szabad, – beszél ő, mert csak; ha azokká nem leszünk lehülhat fejezõl a' mi kegyelme' királyunknak V. Ferdinandnak a most veszélyeszetett korona 's alapíthatunk' aztán theocratiai és pánszláv hatalmat” s' Hodzsa Miloszlavot s' személyzetjét a' tót nemzetnek koronázhatjuk.” –